

Ungkarlens Brev I

Jag tillskickades ett brev från en ungtkarl i Östra Svealand. Han har tänkt. Han har tänkt länge och ingående. Och hans tänkande har fört honom fram till ett avgörande beslut.

Ett beslut som han nu vill att jag ska förmedla till er för att eventuellt kunna göra situationen lättare för andra ungtkarlar som är i en liknande situation. Jag är imponerad av hans beslut.

Så här lyder brevet:

Åmalsliden 25/4 1988

TILL ALLA SVERIGES KVINNOR

Jag är nu trettifyra år. Jag är fortfarande ogift och det beror på att ingen har velat ha mig.

Jag har nu gett upp.

Och fr.o.m. kl 21.00 söndagen den 15 maj säger jag i konsekvensens namn upp all bekanskap med samt allt samröre med kvinnor.

Förutom arbetskamrater och kvinnliga släktingar.

Mitt beslut är inte desperat och jag är inte bitter. Jag är bara en enkel realist och jag tackar för de år som varit och beklagar bara att utdelningen blev så skral för egen del.

Jag orkar helt enkelt inte längre.

I nitton år som hormonellt normal man har jag sökt finna en livskamrat. I nitton år har jag spänt mina drömmars regnbåge till det yttersta!

Jag har varit på mogen dans 1976 gånger och dansat minst 41.490

danser med nästan 20.000 kvinnor.

Jag har försökt följa med i smakernas växlingar och försökt klä mig i enlighet med tidens sed och följaktligen införskaffat 22 kostymer alltifrån klubbläsrar över sportmodeller fram till nobla dubbelknäppta modeller i tweed samt blommiga dito med jättelika sammetslag. Samtliga dessa kostymer hänger nu som tysta vittnen om min hemliga dröm.

Jag har skött min hygien, duschat regelbundet samt införskaffat alla upptänkliga oljor, hårvatten, rakvatten och intima deo-dor-an-ter.

Jag har blivit djupt förälskad åtta gånger och samtliga gånger betett mig som en sanslös fjant inför offentlighetens blickar. Förblindad av kärlek och nervositet har jag betett mig på, ett i efterhand fullständigt obegripligt sätt och fått utstå bygdens och arbetskamraternas menande flin.

Åtta gånger har kvinnor tackat nej och jag har då fått en känslomässig smäll som ibland har upp till ett år att resa sig ifrån. Ändå har jag försökt igen. Ändå har jag inte tappat sugen. Jag har försakat mycket och jag har stått ut med mycket, men nu orkar jag inte mer.

Från och med den 15 maj kommer jag att ägna all min fritid åt mina bilar, en Studebaker 1955 och en Opel kadett -62, samt åt mina modellflygplan. Jag trivs med min plats vid brandkåren och deltar också i en liten mässingblåsorkester där jag spelar kornett. Så kommer mitt liv att fortsätta till döddagar. Min själ är till fullo inställd på detta och jag kommer inte att sakna någonting.

Jag säger bara nu: Tack alla kvinnor som jag samtalat och dansat med. Tack för den tid som var. Tack för vissa stunder av glädje även om det hela kanske inte utföll som jag tänkt mig.

Jag slutar fr.o.m. kl 21.00 söndagen den 15 maj mitt umgänge med kvinnor. Inte av bitterhet utan av självbevarelsedrift. Ingen orkar älska utan svar.

Nu är det slut med danser, kostymer och deodoranter.
Nu väntar bilarna, kornetten och modellflygplanen.

Vänliga hälsningar
Adam vid brandkåren

(18.4.88 + 1990: Kabaré Norrbottensteatern)